

Sygn. akt III UK 194/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania R. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową
oraz dodatek pielęgnacyjny,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lipca 2014 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 3 lipca 2013 r.

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. N. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 listopada 2010 r., domagając się jego zmiany i uwzględnienia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 lutego 2010 r., w zakresie dotyczącym decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 10 czerwca 2008 r. w przedmiocie odmowy

dalszego prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową i dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 lipca 2008 r. oraz decyzji z dnia 11 czerwca 2008 r. w przedmiocie przeliczenia świadczenia rentowego, przez ich uchylenie i ustalenie, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji do dnia 31 stycznia 2009 r. Jako podstawę wznowienia wnioskodawca wskazał art. 401¹ k.p.c., powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11 (OTK-A 2012 nr 2, poz. 16), którym - stanowiący podstawę prawną wymienionych decyzji organu rentowego i wyroków Sądów obu instancji - art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej jako: „ustawa emerytalna”) został uznany za niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji RP.

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę, uznając, że podstawy prawnej zaskarżonych wyroków nie stanowił art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej, a tym samym skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2013 r., III UZ 3/13 Sąd Najwyższy uchylił powyższe postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, stwierdzając, że przekroczył on granice formalnego badania skargi pod kątem spełnienia przesłanki jej oparcia na ustawowej podstawie. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że badanie oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia w myśl art. 410 § 1 k.p.c. nie może wkraczać w ocenę zasadności tej skargi przez rozważania dotyczące wykazania jej podstaw. Skoro Sądy obu instancji powołały się w uzasadnieniach wyroków na art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej, to twierdzenia wnioskodawcy zawarte w skardze dawały przesłanki do stwierdzenia, że skarga opiera się na ustawowej podstawie, tj. art. 401¹ k.p.c.

Po ponownym rozpoznaniu skargi o wznowienie postępowania Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 lipca 2013 r. oddalił skargę. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia.

Orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego z dnia 28 stycznia 2008 r. ustalono, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową do dnia 31 stycznia 2009 r. oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji do dnia 31 stycznia 2009 r. bez związku z chorobą zawodową. Decyzją z dnia 5 lutego 2008 r. organ rentowy ustalił wnioskodawcy od 1 października 2007 r. do 31 stycznia 2009 r. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową oraz dodatek pielęgnacyjny bez związku z chorobą zawodową. W wyniku kontroli Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej Zakładu, która orzeczeniami z dnia 14 maja 2008 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2008 r. organ rentowy wznowił z urzędu postępowanie w sprawie dotyczącej zmiany wysokości renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową i dodatku pielęgnacyjnego ustalonych decyzją z dnia 5 lutego 2008 r., podając jako podstawę prawną art. 124 i art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 149 k.p.a. Decyzją z dnia 10 czerwca 2008 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy dalszego prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową i dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 lipca 2008 r. i w konsekwencji - decyzją z dnia 11 czerwca 2008 r. przeliczono wnioskodawcy rentę, przyznając prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe. Wyrokiem z dnia 19 lutego 2010 r., Sąd Okręgowy w S. oddalił odwołanie wnioskodawcy, uznając działania organu rentowego za zgodne z art. 114 ust. 1 i 1a ustawy emerytalnej w związku z art. 149 § 1 i 2 k.p.a. i podkreślając, że podstawę wznowienia postępowania dawało dopiero uzyskanie przez Zakład orzeczenia Komisji Lekarskiej z 14 maja 2008 r. Wyrokiem z dnia 16 listopada 2010 r., Sąd Apelacyjny (dalej jako: „Sąd drugiej instancji” lub „Sąd odwoławczy”) oddalił apelację wnioskodawcy, wskazując w motywach rozstrzygnięcia na bezzasadność zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 114 ust. 1 i 1a ustawy emerytalnej, gdyż po pierwsze - ujawnienie okoliczności, o których mowa w zacytowanym przez Sąd odwoławczy art. 114 ust. 1 ustawy może nastąpić także w wyniku nadzoru Prezesa Zakładu nad wykonywaniem orzeczenia organu

rentowego oraz po drugie - zgodnie z art. 149 § 1 i 2 k.p.a. Komisja Lekarska Zakładu była uprawniona do wydania orzeczenia z dnia 14 maja 2008 r., a jego treść mogła stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Motywuując oddalenie skargi o wznowienie postępowania Sąd Apelacyjny podniósł, że art. 401¹ k.p.c. ma wyraźnie zastosowanie do tych orzeczeń, dla których podstawą wydania był akt normatywny zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny. Podstawą wznowienia postępowania może być zatem tylko takie orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, które dotyczy aktu normatywnego (przepisu prawa) stanowiącego bezpośrednią podstawę wydanego przez Sąd w tej sprawie orzeczenia (tak w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., I PZ 36/10, LEX nr 950424 oraz z dnia 20 czerwca 2007 r., V CNP 45/07, LEX nr 347227). W ocenie Sądu Apelacyjnego, mimo wskazania art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji, nie można uznać, że przepis ten stanowił podstawę prawną rozstrzygnięć tych Sądów, tym bardziej, iż w postanowieniu organu rentowego o wznowieniu postępowania powołano się tylko na art. 114 ust. 1. Co prawda w uzasadnieniu zaskarżonego skargą wyroku Sądu drugiej instancji wskazano również ust. 1a tego artykułu, jednak zacytowano tylko treść ust. 1. Również Sąd pierwszej instancji uznał, że wznowienie postępowania było możliwe dopiero po uzyskaniu nowego orzeczenia komisji lekarskiej. Żaden z tych Sądów nie przyjął, aby podstawą wznowienia była inna ocena dowodów pierwotnie przedłożonych. Sąd Apelacyjny wskazał nadto, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczył innej materii, gdyż zakwestionował praktykę stosowania art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej jako przepisu stanowiącego podstawę ponownego ustalenia prawa do emerytury lub renty poprzez ponowną (odmienną) ocenę przedłożonych pierwotnie dowodów. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, gdyż przedstawiono nowe dowody w postaci orzeczeń komisji lekarskiej Zakładu z dnia 14 maja 2008 r. i ustalono brak całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na przyszłość. Za słuszością takiego stanowiska przemawia również treść uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r. odmawiającego przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie zakończonej wyrokiem zaskarżonym skargą o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu tym wskazano, że nie jest oczywiste

twierdzenie skarżącego o zastosowaniu w sprawie art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej, gdyż jak wynika z postanowienia organu rentowego z dnia 9 czerwca 2008 r. o wznowieniu postępowania, które rozpoczyna i określa zakres przedmiotowy sprawy, za podstawę przyjęto ust. 1, a nie ust. 1a. W rezultacie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, niekonstytucyjność art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11 nie miała wpływu na treść wyroków objętych skargą.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.: 1) art. 401¹ k.p.c. w związku z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, przez jego niezastosowanie i oddalenie skargi o wznowienie postępowania wskutek błędnego przyjęcia, że skarżący nie mógł powołać się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. uznający art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej za niezgodny z ustawą zasadniczą, skoro przepis ten nie był w istocie podstawą prawną skarżonych rozstrzygnięć, gdyż orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 14 maja 2008 r. stanowi nowy dowód w sprawie, podczas gdy podstawą rozstrzygnięć wydanych w przedmiotowej sprawie był art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej, a orzeczenia komisji lekarskiej nie można uznać za nowy dowód w sprawie; 2) art. 233 § 1 k.p.c., przez rażące naruszenie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów polegające na całkowitym pominięciu dowodu z pisma Naczelnego Lekarza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 14 maja 2008 r., z których wynika, że wskutek przeprowadzonej kontroli komisja lekarska orzeczeniem tym dokonała w istocie ponownej (odmiennej) oceny przedłożonych pierwotnie dowodów, które - jej zdaniem - nie dawały podstaw do przyznania skarżącemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem zaskarżonym skargą o wznowienie postępowania oraz jego zmianę poprzez uwzględnienie apelacji skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest nieusprawiedliwiona, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Zarzut obraży art. 233 § 1 k.p.c. jest bezzasadny, podstawy skargi kasacyjnej nie mogą bowiem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), do której to sfery powołany przepis odnosi się wprost (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681 i powołane w nim orzecznictwo). Ponadto w jego płaszczyźnie nie leży pominięcie przez sąd drugiej instancji części materiału dowodowego. Do rozważenia pozostaje zatem skuteczność zarzutu naruszenia art. 401¹ k.p.c. w związku z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP.

Stosownie do art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Istotą regulacji zawartej w tym przepisie jest realizacja reguły określonej w art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej, zgodnie z którą orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Chodzi o to, aby sprawa prawomocnie (ostatecznie) rozstrzygnięta w oparciu o akt normatywny niezgodny z Konstytucją była ponownie rozpoznana i rozstrzygnięta w zgodzie z wartościami i zasadami konstytucyjnymi. Aby taki cel instytucji wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c. mógł być osiągnięty, wskazany przez stronę wyrok Trybunału Konstytucyjnego powinien dotyczyć aktu normatywnego lub zawartego w nim przepisu (przepisów) stanowiącego rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia objętego zaskarżonym w tym trybie wyrokiem sądu. Inaczej mówiąc, na mocy art. 401¹ k.p.c. można żądać

wznowienia postępowania jedynie wówczas, gdy Trybunał Konstytucyjny zakwestionował ten przepis, który był decydującą podstawą prawną rozstrzygnięcia zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., III UO 2/08, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 273 oraz z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 152/11, LEX nr 1215254 i powołane w nim orzeczenia).

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd odwoławczy - aczkolwiek w motywach wyroku zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania powołał zarówno ust. 1 jak i ust. 1a art. 114 ustawy emerytalnej - oparł swoje rozstrzygnięcie wyłącznie o ust. 1 tego artykułu, gdyż po pierwsze - zacytował treść tego przepisu z pominięciem treści ust. 1a, po drugie - nie stwierdził, że podstawą wznowienia postępowania przed organem rentowym była odmienna ocena dowodów pierwotnie przedłożonych, po trzecie - w sprawie nie dokonano odmiennej, nowej oceny pierwotnie przedłożonych dowodów, lecz przedstawiono nowe dowody w postaci orzeczeń komisji lekarskiej z dnia 14 maja 2008 r. Stanowisko to skarżący podważa twierdzeniem, że wydane w trybie nadzoru sprawowanego przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenie komisji lekarskiej nie może być uznane za nowy dowód w sprawie w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, skoro zostało wydane na podstawie art. 14 ust. 4 i ust. 5 pkt 3 tej ustawy i oparte wyłącznie na ponownej (odmiennej) ocenie przedłożonych wcześniej dowodów, które - zdaniem komisji - nie dawały podstaw do przyznania skarżącemu prawa do spornych świadczeń. Zdaniem skarżącego, nie ulega wątpliwości, że tej właśnie materii dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11, a podstawę prawną wyroku zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania stanowił powołany przez Sąd drugiej instancji art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej.

Wywodom skarżącego nie można całkowicie odmówić racji. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczeń (określane jako wznowienie postępowania przed organem rentowym) może zostać wszczęte tylko w dwóch przypadkach, po pierwsze - przedłożenia nowych dowodów, czyli dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu zakończonym prawomocną decyzją oraz po drugie - ujawnienia okoliczności

istniejących przed wydaniem takiej decyzji, a nieuwzględnionych przez organ rentowy. Jeżeli nie pojawią się takie nowe dowody lub nie ujawnią się takie nowe okoliczności, nie jest dopuszczalne wszczęcie postępowania na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń w trybie przewidzianym w tym przepisie nie jest natomiast odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku o emeryturę lub rentę, przeprowadzona przez organ rentowy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie (por. uchwałę z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 442 oraz wyroki z dnia 30 stycznia 2008 r., I UK 195/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 105; z dnia 9 stycznia 2012 r., III UK 223/10, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 272 oraz z dnia 4 lipca 2012 r., III UK 132/11, LEX nr 1288700). Możliwość tę przewidywał właśnie art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej, ustanawiający dodatkową przesłankę weryfikacji prawomocnych decyzji emerytalnych i rentowych, niezależną od przesłanek określonych w art. 114 ust. 1. Niewątpliwie - wskutek zakwestionowania przez Trybunał Konstytucyjny art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej - usunięta została podstawa prawna ponownego rozpoznania z urzędu uprawnień i wstrzymania wypłaty świadczeń nienależnych, lecz przyznanych wskutek niewywołanego przez świadczeniobiorcę błędu organu rentowego co do oceny dowodów stanowiących podstawę ustalenia prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013 r., III UZP 5/12, OSNP 2013 nr 23-24, poz. 288). Z art. 14 ust. 5 pkt 3 ustawy emerytalnej wynika, że nadzór Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obejmuje, między innymi, prawo przekazania sprawy do rozpatrzenia przez komisję lekarską, jeżeli w wyniku kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie, zostanie stwierdzony brak zgodności orzeczenia lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ze stanem faktycznym lub zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, że po utracie mocy obowiązującej przez art. 114 ust. 1a ustawy emerytalnej, dokonana na podstawie art. 14 ust. 5 pkt 3 tej ustawy weryfikacja błędu w ocenie dowodów w nowym orzeczeniu lekarskim nie przekłada się wprost na możliwość wzruszenia prawomocnej decyzji o przyznaniu świadczenia rentowego. W rezultacie zmiana z

urzędu takiej decyzji nie może być dokonana w oparciu o wydane w wykonaniu uprawnień nadzorczych Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenie komisji lekarskiej oparte wyłącznie na odmiennej ocenie dowodu z orzeczenia lekarskiego będącego podstawą poprzedniej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 190/13, niepublikowany i powołane w nim orzeczenia).

Zbieżność stanowiska zaprezentowanego w tym zakresie przez skarżącego nie może jednak prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, gdyż w ostateczności Sąd Apelacyjny trafnie ocenił, że podstawę prawną wyroku zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania stanowił art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Koncentrując się na rozważaniach odnośnie do możliwości uznania spornych orzeczeń komisji lekarskiej z dnia 14 maja 2008 r. za „przedłożenie nowych dowodów” w rozumieniu art. 114 ust. 1, Sąd Apelacyjny nie dostrzegł, że przesłanka ta nie stanowiła podstawy rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego. Była nią natomiast ocena, iż „ujawnienie okoliczności, o których mowa w tym przepisie (...) może nastąpić także w wyniku nadzoru Prezesa ZUS nad wykonywaniem orzeczenia organu rentowego”. Niewątpliwie zatem podstawę prawną orzeczenia Sądu drugiej instancji stanowił art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, nie tylko dlatego, że jego treść została przez Sąd drugiej instancji przytoczona z pominięciem treści ust. 1a, ale przede wszystkim z tego względu, że to właśnie art. 114 ust. 1 ustanawiał i ustanawia - jako podstawę wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokość - przesłankę w postaci ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem prawomocnej decyzji, natomiast art. 114 ust. 1a odnosił się wyłącznie do dokonania przez organ rentowy błędnej oceny dowodów przedłożonych w poprzednim postępowaniu. W świetle takich motywów wyroku zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania, stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji, że „chybiony okazał się zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 114 ust. 1 i 1a ustawy emerytalno-rentowej” oznaczało jedynie odniesienie się do zasadności podniesionych w apelacji zarzutów obrazy tych przepisów, a nie oparcie orzeczenia na zakwestionowanym przez Trybunał Konstytucyjny przepisie art. 114 ust. 1a tej ustawy emerytalnej. Co prawda wykładnia art. 114 ust. 1 tej ustawy przyjęta w powołanej wyżej uchwale Sądu

Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 wyłączyła pojmowanie - jako nowych okoliczności - odmiennej oceny przedłożonych wcześniej dowodów, jednakże prawidłowość zastosowanej przez Sąd drugiej instancji podstawy rozstrzygnięcia nie stanowi przedmiotu postępowania wszczętego skargą o wznowienie postępowania.

Z uwagi na to, że zaskarżony wyrok, mimo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu, skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.